

Artikel 5.

1. Hvis en Ansøger, der er berettiget til Ydelser fra Forsikringsinstitutioner i mindst 2 Medlemsstater — bortset fra Bestemmelserne i nærværende Konvention — vilde være berettiget til fra en saadan Institution, paa Grundlag af Perioder, der er gennemgaaet hos denne, at oppebære en Ydelse, der er større end Totalsummen af de Ydelser, til hvilke han er berettiget iflg. Bestemmelserne i Artikel 3, er han berettiget til fra denne Institution at oppebære en supplerende Ydelse, der svarer til Forskellen.

2. Hvor en saadan supplerende Ydelse skyldes af flere Institutioner, har den forsikringsberettigede Krav paa at faa udbetalt det højeste Beløb, en af disse er ham skyldig, saaledes at Udgifterne ved denne supplerende Ydelse skal deles mellem dem i Forhold til den supplerende Ydelse, som hver af dem skulde have betalt.

Artikel 6.

Der kan ved Overenskomst mellem de interesserede Medlemsstater træffes Bestemmelse om:

a) En Maade for Beregning af Ydelser, som afviger fra Reglerne i Artikel 3, men som giver et Resultat, der som Helhed i det mindste svarer til det, der vilde opnaas ved Anvendelsen af den nævnte Artikel, forudsat at Totalsummen af de Ydelser, der herefter betales, aldrig bliver mindre end den højeste Ydelse, der skulde betales af en Forsikringsinstitution paa Grundlag af de Perioder, der er gennemgaaet i denne.

b) Adgang for en Forsikringsinstitution i en af Medlemsstaterne til at frigøre sig over for den forsikrede og hans Successorer ved til den Institution i en anden Medlemsstat, til hvilken den forsikrede fra nu af er knyttet, at betale en Kapital, der repræsenterer de Rettigheder, der var ved at blive erhvervet af ham i det Øjeblik, da han forlod den førstnævnte Forsikringsinstitution, dog saaledes, at denne sidste Institution skal samtykke deri og skal forpligte sig til at anvende Kapitalen til Dækning af Rettighederne.

c) En Begrænsning af Totalsummen af de Ydelser, der tilstaaes af Medlemsstaternes Forsikringsinstitutioner, til Beløbet for den Ydelse, som under Hensyn til Totalsummen af de Perioder, der kommer i Betragtning, vilde skyldes af den Institution, hvis Lovgivning er den gunstigste.

Artikel 7.

En Forsikret kan ikke fremsætte sit Forsikringskrav over for mere end een af de Forsikringsinstitutioner, til hvilke han har været knyttet. Denne Institution skal saa give Meddelelse til de andre Institutioner, der omtales i Kravet.

Artikel 8.

For saa vidt angaar Konverteringen af en Sum, der er angivet i en anden Medlemsstats Mønt, skal Forsikringsinstitutionerne, naar der for disse fremsættes Krav om Ydelser, benytte det Forhold, der paa Hovedbørsen i den Medlemsstat, i hvis Mønt Summen udtrykkes, er mellem de to Møntsorter den første Dag i det Kvartal, i Løbet af hvilket Kravet bliver fremsat. En anden Fremgangsmaade ved Konverteringen kan dog fastsættes ved Overenskomst mellem de paagældende Medlemsstater.

Artikel 9.

Enhver Medlemsstat kan nægte at anvende Bestemmelserne i dette Afsnit af nærværende Konvention i sit Forhold til en Medlemsstat, hvis Lovgivning ikke dækker den Risiko, paa Grundlag af hvilken en Ydelse kræves.

Afsnit III.

Bevarelse af erhvervede Rettigheder.

Artikel 10.

1. Personer, som har været knyttet til en Forsikringsinstitution i en af Medlemsstaterne saavel som deres Successorer, har ubeskaaret Ret til alle de Ydelser, der er erhvervet i Kraft af deres Forsikring:

- (a) for saa vidt de bor paa en anden Medlemsstats Territorium, uanset af hvilken Nationalitet de er;
- (b) for saa vidt de er Statsborgere i en Medlemsstat, uanset hvor de har deres Bopæl.